

ΜΙΑ ΑΔΗΘΗΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τί εἶν' αὐτὰ τὰ μαῦρα ποῦχεις στ' ἀμαξάκι σου πατέρα!
Δός μου εἶπε ἡ Σουσάνα γιὰ νὰ παίξω μὲ αὐτά.
Σώπα! σώπα ὁ γέρος εἶπε, ὦ φτωχή μου θυγατέρα,
Κάλλιο ποῦ δὲν τὰ γνωρίζει ἡ καρδιά ποῦ τὰ ζητᾷ,
Αὐτὰ κόρη μου ποῦ βλέπεις 'στὸ μικρὸ μας ἀμαξάκι,
Ποῦ τὸ χέρι σου ἀπλώνεις καὶ ζητᾷς γιὰ παιγνιδάκι,
Εἶναι κάρβουνα! καὶ εἶναι τὸ ψωμάκι κάθε μέρα
Ποῦ σοῦ δίδει 'στὸ καλύβι ἡ φτωχή σου ἡ μητέρα.
Μ' αὐτὰ κόρη μου γυρνώντας κάθε δρόμο καὶ στενὸ
Κάθε σπητι, κάθε πόρτα, φτωχοῦ, ἄρχοντα κτυπῶ,
Καὶ ζητῶ τὰ κάρβουνά μου ὅποιος δέλει ν' ἀγοράσῃ,
Νυστική μήπως τὴ νύχτα ἡ Σουσάνα μου πλαγιαίσει.

Κι' ὅταν πάλι ξημερώσῃ χιώνι ρίχνει, ἡ νερὸ
Τ' ἀμαξάκι ἐγὼ ζεῶω καὶ τὸν Πλάστη εὐλογῶ,
Καὶ τοὺς δρόμους πάλι πέρνω τὸ ψωμάκιμου νὰ βγάλω
Καὶ κανένα τραγουδάκι γιὰ τὰ κάρβουνά μου ψάλλω.
Αἱ παιδιόμου! καρμυὴ ἡμέρα ἂν τοῦ Πλάστου μας δελεήσῃ
Ἡ ἀγάπη του τὰ χρόνια τὰ μικρά σου νὰ αὐξήσῃ
Τοῦ φτωχοῦ σου τοῦ πατέρα ποῦ θὰ εἶν' ἐκεῖ ψηλά
Μὴ ξεχάσῃς ὅτα σ'εἶπε μιὰ φορὰ 'στὴν ἀγκαλιὰ.
Κι' ἂν σοῦ λείψῃ κάνα βράδυ τὸ ψωμί ποῦ θὰ ποθῇ,
Ἀναστέναζε καὶ πέσε νυστικὸ νὰ κοιμηθῇς!

Ὅσα εἶχε πῆ ὁ γέρος τάχα ἀκούσει μιὰ κυρία
Ἐκεῖ δίπλα ποῦ στεκόταν 'σ' ἓνα σπητι ὑψηλὸ,
Κ' ἓνα στέλνει ὑπηρετὴ νὰ φωνάξῃ ἀπ' τὴν πλατεία
Τὸν φτωχὸ τὸν καρβουνιάρη μὲ τ' ἄθωο του μικρὸ.

Πέρασ' ὦρα καὶ μονάχον εἶδαν νάβγῃ τὸν πατέρα
Καὶ τὰ χέρια νὰ ὑψώνῃ 'σ' τὸν Θεὸν νὰ δεηθῇ,
Πῶς ξημέρωσε γι' αὐτόνε εὐτυχὴς τέτοια ἡμέρα
Εἰς τῆς ἀρετῆς τὸν δρόμον τὸ παιδί του ὀδηγηθῇ.

N. Γ. ΙΓΓΑΕΣΗΣ.